

Steeds was hij bezig en zijn aandacht ging in vele richtingen. Toen S. H. KOORDERS in 1912 de stoot gaf tot de oprichting van de Nederlands Indische Vereniging tot Natuurbescherming, werd DAMMERMAN tweede secretaris. Van 1913 tot 1919 was hij eerste secretaris en daarna tot 1932 voorzitter. Hij heeft een belangrijk aandeel gehad bij het tot stand komen van de wetgeving voor de natuurbescherming en de jachtwet. Ten slotte heeft hij bereikt, dat de Regering een speciale ambtenaar voor de natuurmonumenten heeft aangesteld.

In 1932 werd hij directeur van 's Lands Plantentuin. Hij werd dit in een zeer moeilijke tijd, toen door bezuiniging het aantal medewerkers sterk werd verminderd en ook de werkfondsen aanzienlijk werden besnoeid. Doch hij heeft taai volgehouden en hij kon deze instelling in goede staat aan zijn opvolger overdragen. Het zoölogisch Tijdschrift „Treubia”, dat voor zijn benoeming tot hoofd van het Zoölogisch Museum was opgericht, werd daarna geheel door hem geredigeerd. Ook daaraan heeft hij vele werkuren moeten besteden.

In Nederland teruggekeerd heeft hij zich vooral bezig gehouden met het uitwerken van zijn gegevens over de nieuwe fauna van Krakatau. In 1948 werd zijn prachtig werk: *The Fauna of Krakatau, 1883—1933*, in de Verhandelingen van de Kon. Ned. Akademie van Wetenschappen, afdeling Natuurkunde, afgedrukt. Hij nam dadelijk zijn plaats in in de kring van Nederlandse entomologen en van 1945 tot 1947 was hij vicevoorzitter van onze vereniging, waarna hij van 1947—1950 het presidentsambt bekleedde.

DAMMERMAN was geen laboratoriumgeleerde, hij hield van de levende natuur en in zijn Indische tijd heeft hij vele excursies gemaakt, niet alleen op Java, doch ook naar vele eilanden van de archipel. Samen hebben wij vele malen op Krakatau gekampeerd. Verder onderzocht hij de eilanden Sebesie, Doerian, Bawean en de Duizend eilanden en een grote excursie voerde hem naar het eiland Soemba.

Er is nu een einde gekomen aan dit lange, werkzame leven. Hij hield van zijn werk en veel heeft hij belangeloos gedaan. Zij die hem gekend hebben, verliezen in hem een goede kameraad; vriendelijk en bescheiden was hij, nooit stelde hij zich op de voorgrond, doch hij ging rustig verder op de door hem zelf gekozen weg. Soms was hij in zich zelf gekeerd en dan kon hij dagenlang zwijgen, dan weer was hij uitgelaten vrolijk, vol kwinkslagen en moppen en tot de dolste streken bereid. In de dagelijkse omgang troffen zijn gemoedelijkheid en grote beminnelijkheid en eveneens zijn schuchterheid in de omgang met vrouwen. Bij wie hem gekend hebben, zal hij lang in de gedachten blijven voortleven. DAMMERMAN was een mens waard om gekend te worden.

Leersum, 4 December 1951.

W. M. DOCTERS VAN LEEUWEN.

**Zeldzame vlinders bij Zeist.** In Zeist heb ik een mooi plekje ontdekt waar we met de kwikdamplamp kunnen vangen, aan de rand van een terrein, begroeid met gras en hei en waarin een grote zandkuil gegraven is. Deze is gevuld met water en omzoomd door een rietvegetatie. Daar ving ik 1 *Pelosia obtusa* H.-S., 1 *Enargia paleacea* Esp. en in drie dagen 8 *Amathes glareosa* Esp., waar later nog 3 exx. bij kwamen!

A. J. GORTER, Donkerelaan 38, Zeist.